

Posudek bakalářské práce Kateřiny Brázdové *Karel Kamínek prozaik*

Bakalářská práce Kateřiny Brázdové je věnována jedné méně známých osobností, jejíž tvorba však neodmyslitelně patří do mnohobarevné mozaiky české dekadence. Jelikož prozaická tvorba Karla Kamínka není tak rozsáhlá, bylo možné ji pojmout i v bakalářské práci jako celek a přitom ji tak zcela neredukovat. Cílem práce bylo postihnout specifika jeho drobných próz v celku od raných naturalistických pokusů po poslední texty, které přecházejí k expresionismu, a to se myslím zdařilo. Druhým důležitým prvkem práce bylo připomenutí aktivity Intimního volného jeviště. Divadelní aktivity a překladatelská činnost zůstaly pochopitelně v pozadí stejně jako jeho raný román *Hřích*. Omezený rozsah bakalářské práce další hlubší rozvíjení tohoto tématu nedovoluje. Studentka se pokusila dohledat veškeré prozaické práce Karla Kamínka, jejich soupis uvádí na konci práce. Interpretační práci doplnila Brázdová studiem pozůstalosti přítelkyně Luisy Zikové, v ní našla další zdroje.

Studentka nejprve vymezuje estetiku dekadence, v této své snaze se opírá o práce Otto M. Urbana, Luboše Merhauta, Jaroslava Meda a Daniela Vojtěcha. Vymezení však působí poněkud mechanicky, jakoby odděleně od vlastních postřehů. Frapantně se tento problém vyjevuje, když se Brázdová zmiňuje o invenčním přenesení dekadence do současnosti (Mám na mysli kurátorskou a interpretační práci Otty Urbana *Decadence now!*) Vedle krátkého úvodu k obecným problémům dekadence se v logice věci věnuje typickému žánru této doby drobné próze, i zde zůstává spíše u registrace tohoto jevu.

Vlastní tělo práce tvoří případové analýzy povídek, z nichž nejvíce prostoru se věnuje vrcholným povídkám cyklů *Disonace* a *Dies Irae*. Kateřina Brázdová v těchto povídkách vypichuje jejich dekadentní stylizaci a některé méně obvyklé vyprávěcí postupy, které vysvětlují neklidnost, až zvukové chvění textu. Nejpodrobněji postupuje při analýze povídky *Dies Irae* (vzniknuvší po smrti Luisy Zikové), považované i kritiky za vrchol Kamínkova nevelkého prozaického díla. Studentka ukazuje inspirativně a se znalostí základů teorie narace síly fragmentárního snového až „expresionistického“ vyprávění, jež je prostoupeno hudebními postupy. Tyto pasáže jsou v bakalářské práci cenné a přesvědčivé a demonstrují studentčiny schopnosti samostatného výkladu, byť je zřejmé, že někdy se studentka nechává příliš svádět samotným prozaikem Kamínkem. Bylo by vhodné v práci vysvětlit, co myslí slovem expresionistický.

Práce prokazuje základní schopnost pracovat se sekundární literaturou.

Nad prací se oponentce objevilo také několik podružnějších otázek, které vychází z nepřesnosti formulací: např. o počátečních pracích Kamínka se mluví jako realistických „v linii, kterou v české literatuře představovala Eliška Krásnohorská a Karolina Světlá.“ Chtěla bych se jen tedy zeptat, jakou linii má autorka na mysli, o jaký typ realismu jde.

V poslední části ve výkladu torza *Příběh Marie Salabovy vdovy* autorce bakalářské práce jakoby již dochází dech a již rezignuje. Stručné nic neříkající převyprávění děje neumožňuje

pochopit ani si představit čím se tato próza liší od próz dekadentních a v čem spatřuje (kromě příběhu) autorka spatřuje přechod k zcela jiným narativním postupů jmenovitě psychologickému románu.

Formálně je na práci vidět, že byla dokončována ve spěchu, v soupisu literatury se vyskytují drobné nedostatky a způsobu vedení poznámkového aparátu se také vyskytují nepřesnosti a objevují se občasné další chyby formálního rázu.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji známku velmi dobře až dobře podle průběhu obhajoby.

Libuše Heczková 29. 8. 2016